

บทคัดย่อ

การศึกษาคำนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ไวยากรณ์ของพนักงานชาวไทยในบริษัทญี่ปุ่น เป็นการศึกษาคำศัพท์ที่พนักงานนิยมใช้ ปัญหาในด้านเสียงอ่านไวยากรณ์ของพนักงาน ตลอดจนทัศนคติที่พนักงานชาวญี่ปุ่นมีต่อการใช้ไวยากรณ์ของเพื่อนร่วมงานชาวไทย โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามความนิยมในการใช้และแบบทดสอบทักษะด้านเสียงอ่านจากกลุ่มตัวอย่างพนักงานบริษัทชาวไทยจำนวน 50 คน สำหรับกลุ่มตัวอย่างพนักงานชาวญี่ปุ่นจำนวนทั้งสิ้น 80 คน เป็นการประเมินทัศนคติจากแบบทดสอบ โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำงานในบริษัทญี่ปุ่นซึ่งมีสถานประกอบการอยู่ในประเทศไทย ส่วนประเด็นสุดท้ายในการศึกษานี้ เป็นการสำรวจไวยากรณ์ที่ปรากฏในตำราเรียนภาษาญี่ปุ่นระดับอุดมศึกษาของไทย ว่ามีจำนวนไม่น้อยเพียงใด และมีคำศัพท์ใดบ้างที่ใช้เรียนใช้สอนอยู่ในปัจจุบัน ผลการวิจัยจำแนกตามวัตถุประสงค์ในการศึกษาได้ดังนี้

การศึกษาไวยากรณ์ที่กลุ่มตัวอย่างนิยมใช้ โดยการให้เลือกตอบจากไวยากรณ์ 100 คำที่มีความถี่ในการปรากฏสูงสุดบนหน้าหนังสือพิมพ์โยมิอุริฉบับเดือนธันวาคม ปี 2541 มีไวยากรณ์ 86 คำจากทั้งหมด 100 คำที่มีความนิยมในการเลือกใช้มากกว่าไม่ใช้ สอดคล้องกับสมมติฐานที่ว่าไวยากรณ์ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏสูงในหนังสือพิมพ์เป็นคำที่พนักงานชาวไทยนิยมใช้มากในที่ทำงานเช่นกัน ส่วนที่กลุ่มตัวอย่างไม่รู้จักหรือไม่ใช้เกินกว่าครึ่ง ได้แก่ไวยากรณ์ที่เป็นศัพท์เฉพาะสาขากีฬาหรือสิ่งที่เป็นประเด็นความสนใจของคนญี่ปุ่นในช่วงนั้น ซึ่งเป็นไวยากรณ์ที่พนักงานชาวไทยควรรู้เช่นกัน เพราะอยู่ในกลุ่มของไวยากรณ์ 100 คำที่พบว่ามีการใช้จริงในหนังสือพิมพ์ที่เป็นแหล่งข้อมูลทั่วไปในชีวิตประจำวันของคนญี่ปุ่น ความเข้าใจคำศัพท์เหล่านี้จะช่วยให้การสื่อสารของทั้งสองฝ่ายเป็นไปอย่างราบรื่น

สำหรับทักษะด้านเสียงอ่านไวยากรณ์ของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ประเมินจากไวยากรณ์ 20 คำจำแนกเป็น 4 ประเภท ประเภทละ 5 คำตามรูปแบบการใช้ผิดที่พบบ่อยของผู้เรียนชาวไทย ได้แก่ เสียงโฆษะ-อโฆษะ เสียงสระสั้น-ยาว เสียงสะกดท้ายพยางค์ และเสียงสระ-พยัญชนะที่ต่างกันในแต่ละภาษา โดยมีสมมติฐานว่าอิทธิพลของหน่วยเสียงในภาษาอังกฤษและภาษาแม่ มีผลต่อการใช้ผิดของกลุ่มตัวอย่าง เมื่อศึกษาพบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่าง พนักงานชาวไทยมีแนวโน้มการใช้ผิดโดยสลับกับเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นต้นแบบของคำยืมนั้นๆ หรือแทนด้วยหน่วยเสียงคำทับศัพท์ภาษาไทยในความหมายเดียวกัน ซึ่งพบได้ทั้งใน 4 ประเภทความผิด ส่วนในการจัดลำดับข้อผิดพลาดเปรียบเทียบกัน 4 ประเภทนั้น เสียงสระ-พยัญชนะที่ต่างกันเป็นปัญหาในการใช้ผิดมากที่สุด โดยมีร้อยละของคำตอบที่ถูกต้องอยู่ที่ 44.4

ในขณะที่เสียงสระสั้น-ยาวเป็นประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างมีทักษะด้านเสียงอ่านที่ถูกต้องมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 65.6 ประเมินโดยรวมจาก 4 รูปแบบการใช้ผิดพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทักษะด้านหน่วยเสียงที่ถูกต้องเกินกว่าครึ่งเพียงเล็กน้อย สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างพนักงานชาวไทยยังคงมีปัญหาในการใช้ไกอโรโงะตามระบบเสียงคะตะคะนะแบบญี่ปุ่น

เมื่อประเมินทัศนคติที่กลุ่มตัวอย่างพนักงานชาวญี่ปุ่นมีต่อพนักงานชาวไทยในที่ทำงานพบว่า ในสายตาของชาวญี่ปุ่นนั้น ปัญหาด้านเสียงอ่านไกอโรโงะเป็นปัญหาหลักของชาวไทยเมื่อเทียบกับทักษะการสื่อสารในด้านอื่น ส่วนรูปแบบการใช้สลับที่พบบ่อยที่สุดได้แก่ การใช้สลับคำทับศัพท์ในภาษาไทยแทนการใช้ไกอโรโงะที่ถูกต้อง อนึ่ง กลุ่มตัวอย่างชาวญี่ปุ่นไม่ได้มีทัศนคติที่เป็นลบเมื่อคู่สนทนาชาวไทยใช้คำภาษาอังกฤษในความหมายเดียวกันแทนไกอโรโงะ เนื่องจากสามารถเข้าใจความหมายที่ต้องการสื่อได้ เพราะการใช้ไกอโรโงะของกลุ่มตัวอย่างเป็นไปเพื่อจุดประสงค์ให้เกิดความเข้าใจในการสื่อสาร โดยจากการศึกษาในครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างชาวญี่ปุ่นร้อยละ 54 มีความเห็นว่ายोजनाที่สำคัญที่สุดของการใช้ไกอโรโงะในที่ทำงานคือ ทำให้การสื่อสารของทั้งสองฝ่ายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผลที่ได้แสดงให้เห็นว่าการใช้ไกอโรโงะสลับกับภาษาอังกฤษเป็นที่ยอมรับได้สำหรับกลุ่มตัวอย่างชาวญี่ปุ่นร้อยละ 48 เนื่องจากสามารถเข้าใจในรูปเขียนและเสียงอ่านของคำภาษาอังกฤษดังกล่าว แต่หากเป็นการใช้สลับกับคำทับศัพท์ในภาษาไทยอาจส่งผลให้เกิดปัญหาในการสื่อสารในกรณีที่คู่สนทนาชาวญี่ปุ่นไม่มีความรู้ในระบบเสียงภาษาไทย นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างชาวญี่ปุ่นมีการใช้ไกอโรโงะบ่อยกว่าเพื่อนร่วมงานชาวไทย คือ ส่วนใหญ่ใช้มากถึงปานกลาง ในขณะที่ชาวไทยส่วนใหญ่ใช้ไกอโรโงะอยู่ที่ระดับปานกลางจากการให้กลุ่มตัวอย่างชาวญี่ปุ่นเป็นผู้ประเมิน

สุดท้ายในการสำรวจคำที่พบในตำราเรียนจากตำราเรียนภาษาญี่ปุ่นระดับอุดมศึกษา 23 เล่มที่ใช้ในประเทศไทย ทั้งในตำราชั้นต้น กลาง และสูง เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการศึกษาในหัวข้อสมมติฐานที่ว่า ไกอโรโงะที่ใช้เรียนใช้สอนในปัจจุบันนี้ไม่เพียงพอเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนคำที่ใช้จริง ผู้วิจัยจึงนำผลรวมที่ได้มาจำแนกตามความเป็นไปได้ในการที่ผู้เรียนคนหนึ่งจะศึกษาภาษาญี่ปุ่นจากตำราชั้นต้น-กลาง-สูง โดยพิจารณาจากตำราของ 東京外国語 大学留学生日本語教育センター เป็นกรณีตัวอย่าง เนื่องจากเป็นตำราชุดต่อเนื่อง 3 ระดับที่ตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์เดียวกันและใช้ในการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นให้กับนักศึกษาต่างชาติเพื่อเตรียมศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาที่ประเทศญี่ปุ่น ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ มีไกอโรโงะที่ใช้สอนในระดับต้น-กลาง-สูงโดยรวม 288 คำ ซึ่งนับว่าเป็นปริมาณที่น้อย คิดเป็นร้อยละ 1.92 เมื่อเทียบกับคำศัพท์ที่จำเป็นต้องเรียนรู้ 15,000 คำ ตามที่ปรากฏในพจนานุกรมคำศัพท์คะตะ

คณะเพื่อการอ่านหนังสือพิมพ์นิคเคิมบุน ดังนั้นจึงควรมีการเรียนการสอนไวยากรณ์สำหรับผู้เรียนชาวไทยให้มากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดศักยภาพในการนำคำเหล่านั้นไปใช้ในการทำงาน หรือในการติดต่อสื่อสารได้ๆก็ตามกับชาวญี่ปุ่น